

[Bertel Dahlgaard.]

det ærede Medlem Hr. Elgaard, stod op her paa Talerstolen og sagde om dette Forslag, at

„Forholdstalsystemet i Virkeligheden er sikret gennem det Antal Tillægsmandater, som det“ — altsaa Lovforslaget — „byder paa, og jeg maa føje til, at skulde der være Ønske om at sikre den forholdsmæssige Repræsentation *absolut*, f. Eks. paa den Maade, at de enkelte Mandater gjordes bevægelige i Tilfælde af, at et Parti ved den endelige Opgørelse manglede en Smule i at naa den nøjagtige forholdsmæssige Repræsentation, tror jeg ikke, det vil volde nogen Vanskelighed fra Venstres Side at gaa med til noget saadant.“

Altsaa, paa det Tidspunkt, i 1927, gaar i Virkeligheden Venstres Indenrigsminister og Venstres Ordfører her med fuld Musik over og siger, at de vil sikre den absolut forholdsmæssige Repræsentation, det, som Venstres Ordfører her i Dag staar og haaner som en Karikatur af Forholdstalsvalg. Nu vakler man altsaa til syvende og sidst tilbage til sit første Standpunkt. Den gamle Adam opstaar igen; man kan ikke opgive Tanken om den gyldne Tid, hvor den danske Valglov bestemte, at Venstremænd altid skulde have større Rettigheder end andre. Men den gyldne Tid vender ikke tilbage, og en Fastholdelse af Tanken om en ny Præferencestilling betyder kun, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby ogsaa antydede, at Venstre stadig, som det nu er sket, og som det er sket uafbrudt i 28 Aar, sætter sig selv uden for det saglige Valglovsarbejde her i Landet.

Og maa jeg saa endnu gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem kunde ikke helt undgaa at berøre, hvad man vist kalder Storpolitikken — det ærede Medlem er jo Storpolitiker, saa vidt jeg har forstaaet ham. Han talte om, at Regeringen havde i denne Sag sit parlamentariske Flertal i Orden. Tja, jeg er ikke Storpolitiker paa de Omraader, men saa vidt jeg har iagttaget, siden jeg igen begyndte at deltage i Folketingets Møder, er der ikke dannet noget Flertal mod Regeringen, og saa længe er det parlamentariske Flertal vel i Orden, og mig bekendt har Venstre ikke stillet noget Mistillidsvotum til Regeringen. Saa vil jeg gerne sige endnu dette: mon det saa alligevel ikke var forsigtigst af det ærede Medlem i Tide at tænke paa, at adskillige Ting tyder paa, at der maaske ikke gaar saa forfærdelig lang Tid, før Venstre paa vigtige Omraader bliver en betydningsfuld Del af Regeringens parlamentariske Basis?

Alfred Jensen: Som det fremgaar af Ændringsforslagene i Betænkningen fra saavel det store som det lille Flertal, gaar mit Parti ind for en Række Ændringsforslag og dermed ogsaa for det ændrede Lovforslag. Dermed er ikke sagt, at vi er tilfredse med det Lovforslag, der kommer ud heraf, det er vi ingenlunde, men det, der har været afgørende for os, har været, at vi naar frem til, at intet Parti kan faa flere Folketingsmandater, end dets Stemmer berettiger til. Alene af den Grund er vi gaaet ind for Lovforslaget.

Der er i øvrigt en lang Række andre Problemer, som efter vor Opfattelse burde løses og løses allerede nu. Ved Lovforslagets første Behandling gjorde jeg opmærksom herpaa og fastslog, at det hovedsagelig drejede sig om tre store Spørgsmaal, nemlig for det første Spørgsmaalet om den Del af Befolkningen, der var udelukket fra Deltagelse i Valg som Følge af Modtagelse af offentlig Hjælp. Dernæst paapegede jeg det urimelige i, at vor Valgretsalder stadig var 25 Aar til Folketingsvalgene og 35 Aar til Landstingsvalgene — saa vidt jeg ved den højeste Valgretsalder, der overhovedet findes i den ganske Verden. Endelig paapegede vi for det tredje, at en Ændring i Mandaternes Placering overhovedet var nødvendig, idet Tiden efter vor Opfattelse for længst er løbet fra de Bestemmelser, som blev nedfældet i Forfatningen af 1920. Men intet af de tre Spørgsmaal kan ordnes paa tilfredsstillende Maade uden en Forfatningsændring. Det vigtigste er naturligvis Valgretsalderens Nedsættelse, men ogsaa de andre Spørgsmaal maa ordnes, og vi befinder os i den heldige Situation at have en arbejdende Forfatningskommission. Jeg siger arbejdende, fordi den dog er nedsat og har afholdt Møder, selv om det ikke er mange. Da den blev nedsat, stilledes der store Forventninger til den om, at den vilde naa til et Resultat inden 1949, 100-Aaret for vor frie Forfatning. Nu hører jeg af Udtalelser i Dag, hvad der for øvrigt ogsaa tidligere har været givet til Kende, at det er tvivlsomt, om Forfatningskommissionen kan gøre sit Arbejde færdigt inden for en overskuelig Fremtid; der tales endda om, at det kan knibe med at gøre Arbejdet færdigt inden for to Aar. Det forekommer mig ganske urimeligt, specielt nu, da vi forbedrer Fæstlighederne til næste Aar og ikke sparer paa Pengene for at give Jubilæet den rette Ramme. Man kunde ikke fejre dette Jubilæum bedre end ved at gennemføre netop de paakrævede Ændringer i Forfatningen.